

Εα ταχὺ τ' ἀργά (ἔλα αὖριο βράδυ) Τσακων. Ἐκάνε ἐπείρι
τ' ἀργά (ἦλθε χθὲς τὸ βράδυ) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Νὰ κόψουν δάφνες καθ' ἀργὰ νὰ λούγουνε τὴ γόρη
Κρήτ.

Τώρα τ' ἀργὰ τ' ἀργούτσικα, τώρα τοὺ βράδυ βράδυ
οὐλὶς οἱ νῆες διαβαίνουν κι οὐλὶς καλονπιροῦνι
Αράχ.

2) Ὁ εὐθύς μετὰ τὴν ἐσπέραν χρόνος, νύξ πολλαχ.:

Ἄσμ.
Ἀπ' ὅλα τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ ἀποσπερίτη θέλω
γιὰ νὰ μοῦ φέγγη καθ' ἀργὰ νὰ πάω 'κεῖ ποῦ θέλω
Κάρπ.

Σὲ ἀγαπῶ κι ὡς φαίνεται εἶσαι τὸ τυχερό μου,
γιατὶ σὲ βλέπω καθ' ἀργὰ, μικρό μου, 'ς τ' ὄνειρό μου
Κρήτ.

Πβ. ἀργῶς.

*ἀργαδαίνω, ἀργαταίνω Σῦρ. ἀργαδαίνω Μύκ.
Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀργαδινός ἀντὶ *ἀργαδιναίνω. Ἡ
ἀπλολογία κατ' ἀνομ.

Ἀπροσ. γίνεται ἐσπέρα, βραδυάζει ἐνθ' ἀν.: Ἄμ' ἀρ-
γαταίνει φεύγον Σῦρ. Συνών. ἀργαδυάζω.

ἀργαδινός ἐπίθ. Κρήτ. Σίφν. κ.ά. ἀργατινός Ἀστυπ.
Καππ. (Σίλ.) ἀργαδινὴ ἢ, Κρήτ. Σίφν. Σκῦρ. κ.ά. ἀργατινὴ
Ἀστυπ. Κάρπ. Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ. ἀργα-
τ'νὴ Μακεδ. (Βελβ. κ.ά.) ἀργατινὴ Κῶς ἀργακινὰ Τσακων.
ἀργακινὰ Τσακων. ἀργαδινὰ Νάξ. ἀργαδινὸ τό, Ἄνδρ.
ἀργατινὸ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀργὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-δινός ἀποσπασθείσης ἐκ τοῦ βραδινός. Ἰδ. ΓΧατζιδ.
ΜΝΕ 1,65. Πβ. καὶ ἀργαδυάζω. Τὸ ἀργαδινὸν ἀπαρε-
ξετάθη κατὰ τὸ βραδυά.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν περὶ τὴν ἐσπέραν χρόνον, ἐσπε-
ρινός Καππ. (Σίλ.) Κρήτ. Σίφν. κ.ά.: Καφὲς ἀργαδινός
(ὁ πινόμενος τὴν ἐσπέραν) Σίφν. Γάλα ἀργαδινὸ (τὸ ἀμελ-
χθὲν κατὰ τὴν ἐσπέραν) Κρήτ. Ἀργαδινὸ τυρὶ (τὸ παρα-
σκευαζόμενον ἐκ γάλακτος τῆς ἐσπερινῆς ἀμέλξεως) Κρήτ.
Συνών. βραδινός. 2) Τὸ θηλ. καὶ οὐδ. οὐσ., ἡ ἐσπέρα,
τὸ βράδυ Ἄνδρ. Κάρπ. Κρήτ. Κῶς Μακεδ. (Βελβ. κ.ά.) Σίφν.
Σκῦρ. Τσακων. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Δὲν ἐπέρασε ἀργατινὴ νὰ
μὴ δῶνε φέρω ἕνα 'μυγόμε φύλλα νὰ τρώνε Κρήτ. Καθ' ἀργα-
τινὴ ἔρχουδαί 'ς τὸ σπίτι μας καὶ γειτονεύγομε αὐτόθ. Ἐκιοῦβε
νὶ' ἀργακινὰ τὰν τζέα νάμου (ἐκοιμήθη μιὰ βραδεῖα 'ς τὸ
σπίτι μας) Τσακων. β) Ὁ εὐθύς μετὰ τὴν ἐσπέραν
χρόνος τῆς νυκτός Κρήτ. Νάξ. κ.ά.: Τὸ χειμῶνα οἱ -φ- ἀρ-
γατινὲς εἶναι μεγάλες καὶ ξεβαρεῖται κἀνεὶς νὰ κάθεται Κρήτ.
Μιὰν ἀργατινὴ θὰ 'ρθω ν' ἀποσπερίσωμε αὐτόθ. Εἶδα μοῦ
γίνεσαι τόσες ἀργαδινγές; Νάξ. Ἀφικρᾶται ὁ πλούσιος, περνᾷ
μιὰν ἀργαδινγὰ, περνᾷ ἄλλη, περνοῦνε τρεῖς, μὴδὲ λυράκι πᾶ
ἤκουε μὴδὲ ἔλμα μὴδὲ χορὸ τῶ παιδιῶ (ἐκ παραμυθ.)
αὐτόθ. γ) Ἡ νύξ καθόλου Ἀστυπ. Κρήτ. κ.ά.: Ὡσπου
νὰ ξημερώσῃ 'κείνη ἡ ἀργατινὴ εἶδαν καὶ πάθαν Ἀστυπ.
Ἐπέρασα ἀπόψε κακὴ ἀργατινὴ Κρήτ. Δυὸ ἀργατινὲς ἔχω
νὰ κοιμηθῶ αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἦ Παναγιά μου, κάμε το τὸ ἀγάπης νὰ ξεχάσω,
νὰ θέσω μιὰν ἀργατινὴ, τὸν ὕπνο νὰ χορτάσω
αὐτόθ.

Χελάλι σου τ' ἀμύγδαλα τὰ 'χωμε φαγωμένα
καὶ μιὰς ἀργατινῆς φιλεῖα τὰ 'χουνε πλερωμένα
αὐτόθ.

ἀργαδυάζω Τήν.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀργὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-δυάζω ἀποσπασθείσης ἐκ τοῦ βραδυάζω. Πβ. καὶ
ἀργαδινός.

*Ἀργαδαίνω, ὁ ἰδ.: Ἄμ' ἀργαδυάσῃ.

ἀργάζω σύνθηθ. ἀργάζου βόρ. ιδιώμ. καὶ Εὐβ.
(Αὐλωνάρι.) ἀργάζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἐργάζω Τήν.
Μέσ. ἀργάζομαι Ἀθῆν. Ἄνδρ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Κύθηρ.
κ.ά. ἀργάζομαι Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ἀκαρναν. Εὐρυταν.) κ.ά. ἀργάζομαι Θράκ. (Σκοπ.) Ἰμβρ.
ἐργάζομαι Ἀθῆν. Μύκ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐργάζω. Ἰδ. ΚΚόντου Γλωσσ. Παρατηρ.
41. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 23 (1911) 497. Οἱ μετὰ τοῦ
ἀρκτικού ε καὶ οἱ μέσ. τύπ. κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἐργάζο-
μαι.

Α) Μετβ. 1) Ἀναδεύω, ἀνακυκῶ, φυρῶ, ζυμώνω
πολλαχ.: Ἀργάζου δ' λάσπ' Ἰμβρ. Τ' ἀργασα καλὰ τοὺ ζ'μάρ'
(ζυμᾶρι) αὐτόθ. Ἡ σημ. αὕτη καὶ παρὰ Σοφοκλ. Ἀποσπ.
432 «πηλὸν ὀργάζειν χερσὶν», πβ. καὶ Ἡσύχ. «ὀργάσαι
τὸν πηλόν· ἐτοιμάσαι, φυρᾶσαι, βρέξαι, ἀναδεῦσαι». β)
Μαλάσσω τι διὰ τῶν χειρῶν ἢ δι' ὀργάνου Ἰμβρ. κ.ά.:
Ἀργάζου δὴ μ'τ'ζήθρα (μαλάσσω τὴν μυζήθραν ἰσχυρῶς διὰ
τῶν χειρῶν ἢ τύπτω δι' ὀργάνου πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ
βουτύρου) Ἰμβρ. γ) Πλύνω δι' ὕδατος ἐκ βρασμένων
βαλανιδίων, συνήθως ἐπὶ πίθων (διότι τὰ βαλανίδια χρη-
σιμοῦνται ὡς δεψικὴ οὐσία) Πελοπ. (Λακων.) 2) Ἐνεργ.
καὶ μέσ. κατεργάζομαι τι, εἰδικώτερον δὲ κατεργάζομαι
τὸ δέρμα διὰ δεψικῶν οὐσιῶν, βυρσοδεψῶ σύνθηθ.: Ἀργάζω
τὸ πετοῖ-τὸ τομάρι σύνθηθ. Ἀργαζόμαστε τὸ τομάρι Ἀθῆν.
Ἀργάζου τοῦ τουμάρι' πολλαχ. Οἱ ταμπάκ'δ' ἀργάζ'ν τὰ
τουμάρια μὴ τοὺ βιλανίδ' Αἰτωλ. Ἀργάζ'νι τὰ βουιδουπέτια
αὐτόθ. Μὴ τὰ βιλανίδια ἀργάζουντι τὰ πιτοῖα Εὐρυταν. Τὸ
ἀργάστηκε μονομερὶς Κύθηρ. Ἀργάζου τ'ν ἡσκα (κατερ-
γάζομαι τὴν ἡσκα, τὸ ἀγαρικόν, ἦτοι τὸν μύκητα τῶν δέν-
δρων διὰ νὰ καταστῇ εὐφλεκτός καὶ κατάλληλος δι' ἔναυ-
σμα) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Τὰ μελανεῖα ἐργάζονται τὸ μελάνι
(ὄρ. τυπογραφικός, οἱ κύλινδροι τοῦ πιεστηρίου κατεργά-
ζονται τὸ τυπογραφικὸ μελάνι). Ἀθῆν. Τὸ πετοῖ αὐτὸ δὲν
ἀργάζεται καλὰ Λεξ. Δημητρ. Πετοῖ-τομάρι ἀργασμένο πολ-
λαχ. || Φρ. μεταφ. Τοῦ ἀργασε τὸ τομάρι (τὸν ἔδειρε ἀνθρωπῶς)
πολλαχ. Τ' ἀργασα τοῦ κουρμὶ (τὸν ἔδειρε) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θὰ
σ' ἀργάσω τὸ πετοῖ (θὰ σὲ δείρω) Πελοπ. (Βούρβουρ.) Θὰ
σ' ἀργάσω τοῦ τουμάρι σ'! (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἰμβρ.
κ.ά. Τὸν ἀργασε 'ς τὸ ξύλο (κατὰ τὴν συντακτικὴν συνεκφ. τῆς
συνων. φρ. τὸν πέθανε 'ς τὸ ξύλο) πολλαχ. Ἀργάσκι ἢ
ράχι μ' (κατεπονήθη) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἐχει τὸ πετοῖ
τοῦ ἀργασμένου (ἐπὶ τοῦ φιλοπόνου) Ζάκ. Τουμάρι' ἀργα-
σμένου (ἐπὶ τοῦ σκληραγωγημένου) Ἡπ. Οἱ πατοῦσες του
εἶν' ἀργασμένες (ἐπὶ τοῦ σκληραγωγημένου ἢ τοῦ πολλὰ
ὑποστάντος καὶ πολλὰ ἐκ τῶν παθημάτων διδαχθέντος)
αὐτόθ. || Ποιήμ.

Πάω νὰ μ' ἀργάσῃ ὁ πόλεμος καὶ νὰ μὲ ψῆσῃ ἡ φλόγα
ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 121.

Τῆς λίμνης τ' ἀργυρᾷ νερά, τὰ μαῖστράλια, ὁ ἥλιος,
δυναμῶσαν κ' ἐνήσανε κι ἀργάσαν τὸ κορμὶ του

ΚΠαλαμ. Τραγοῦδ. πατρ. 27. Μετοχ. ἀργασμένος μεταφ.
ἐξησκημένος, ἔμπειρος πολλαχ.: Ἀλογο, ἀργασμένο. β)
Μέσ. μεταχειρίζομαι τι Κίμωλ.: Τὸ ἀργάζεται τὸ χέρι του
(τὸ πάσχον ἢ παθόν). 3) Καθιστῶ τι σκληρόν, σκληρύνω,
τραχύνω Κέρκ. Μακεδ. (Σισάν.) κ.ά.: Ἀργάζω τὸ χέρι (σκλη-
ρύνω τὴν χεῖρα διὰ τῆς συνεχοῦς χρήσεως σκληροῦ ἐργα-
λείου) Κέρκ. Ἡ δ' λειὰ ἀργάζ' τοὺν ἀνθρουπου Σισάν. Καὶ
ἀμτβ. σκληρύνομαι, τραχύνομαι Πελοπ. (Ἀρκαδ.) Σκόπ.:
Ἀργασαν τὰ χέρια μου ἀπὸ τὴν ἀξίνα (ἀπὸ τὴν χρῆσιν τῆς
ἀξίνης) Ἀρκαδ. Ἀργάσανι τὰ χέρια μου ἀπ' τοὺ σκάψιμου
Σκόπ. || Φρ. Ἀργασε 'ς τὴ δουλειὰ Ἀρκαδ. 4) Ἐνεργ. καὶ
μέσ. καλλιεργῶ, ὀργάνω Ἄνδρ. Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) Καλαβρ.

(Μπόβ.) Κύθηρ. Κύθιν. Σάμ. Σκῦρ. Σῦρ. Τήν. κ.ά.: 'Αργάζω τὸ χωράφι 'Ανδρ. Κύθηρ. Κύθιν. κ.ά.: 'Αργάζ-ζω τὸ τσήπου (τοὺς κήπους) Μπόβ. Για νὰ βάνουμε φασόλια ἀργάζομε τὸ χωράφι τὴν ἄνοιξι Κύθιν. Τώρα πᾶ' νὰ ἐργάσωμε Τήν. Δὲν εἴσαστ' ἀρκετοὶ νὰ μ' ἀργαστῇτε τὰ χωράφια 'Ανδρ. Χωράφι ἀργασμένο Λεξ. Δημητρ. Γῆ ἀργασμέν' Σάμ.

Β) Ἀμτβ. 1) Ὑφίσταμαι κατεργασίαν διὰ δεψικῶν οὐσιῶν, βυρσοδεψοῦμαι, ἐπὶ δέρματος Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. Μακεδ. (Καταφύγ.) κ.ά.: Φρ. μεταφ. Δὲν ἄργασι τὸν πιτοῖ τ' (δὲν εἶναι κατεργασμένον τὸ δέσμα του) ἐπὶ τοῦ ἀπείρου) Καταφύγ. 'Αργασι τὸν πιτοῖ μ' (ὑπέστην πολλὰς περιπετειᾶς καὶ ἐπομένως εἶμαι ἐξοικειωμένος πρὸς αὐτὰς) Ἡπ.

2) Ἐνεργ. καὶ μέσ. Ὑφίσταμαι τὴν ἀναγκαίαν ἐπίδρασιν τῆς ταριχευτικῆς οὐσίας, τὸ ἐκ τοῦ ἁλατος δάμασμα, πασιώνομαι Μακεδ. (Θεσσαλον. κ.ά.) Στερελλ. ('Αχαρναν.) κ.ά.: 'Η σαρδέλλα-τὸ τυρὶ θέλει ἀκόμα ν' ἀργάσῃ Θεσσαλον. 'Αργάζουντι οἱ ἱλαῖες 'Αχαρναν. 3) Μαλακύνομαι διὰ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ὕδατος, ἐπὶ δέρματος Θράκ.: Βάλλω τὸ πετοῖ ν' ἀργάσῃ. 4) Ἐνεργ. καὶ μέσ. Ὑφίσταμαι ζύμωσιν, ἐπὶ τοῦ οἴνου Ἱμβρ. Μακεδ. (Θεσσαλον. κ.ά.): Τὸ κρασί θέλει ἀκόμα ν' ἀργάσῃ Θεσσαλον. || Φρ. 'Αργάζιτι γὰ τὸν ἕνα κὶ γὰ τὸν ἄλλον (βράζει ἔνδοθεν ὁ θυμὸς του, ἀφρίζει ἐξ ἀγανακτήσεως κατὰ τινος ἀπόντος καὶ δὴ κατηγορεῖ καὶ ὑβρίζει αὐτὸν) Ἱμβρ. 5) Παθ. Ὑφίσταμαι τὴν πύκνωσιν τῆς ὑδατοῦς συστάσεως διὰ τῆς ἐξατμίσεως ὑπὸ τὸν ἥλιον Μύκ. κ.ά.: 'Εργάζεται τὸ σταφύλι 'ς τὸν ἥλιο (σταφιδιάζει καὶ ἀποκτᾷ γεῦσιν γλυκυτέραν) Μύκ. 6) Παθ. ξηραίνομαι, ἐπὶ ἀγροῦ Λεξ. Δημητρ.: Στεῖρεψαν ὁλότελα τὰ νερά κὶ ἀργάστηκαν ὅλα τὰ χωράφια.

Γ) Μεταφ. 1) Κατεργάζομαι τι ἐν νῷ, διανοοῦμαι, σκέπτομαι συνήθως κακόν τι Λεξ. Δημητρ.: Παροιμ. 'Αλλ' ἀργάζει ὁ νοῦς κὶ ἄλλα φέρνει ἢ πρᾶξι. 'Αλλ' ἀργάζει ὁ βούβαλος κὶ ἄλλα ὁ βουβαλάρις. 2) Δέρνω, ξυλοκοπῶ πολλαχ.: Τὸν ἄργασε καλὰ Πελοπν. Νὰ τὸν ἀργάσῃ Θράκ.

ἀργαλάκι τό, Ἰθάκ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀργαλειό.

Μικρὸς ὑφαντικὸς ἱστός: 'Αγόρασα ἐν' ἀργαλάκι πρώτης τάξεως.

***ἀργαλειάζω**, ὀργαλειάζω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀργαλειό.

Συνδέω διὰ σχοινίου, ἐπὶ βοῶν μελλόντων νὰ ἄλωνίσουν: 'Ργαλειάζω τὰ ζᾶ (βάλλω αὐτὰ συνδεδεμένα διὰ σχοινίου εἰς τὸ ἄλῶνι).

ἀργαλειό τό, ἐργαλεῖον Πόντ. (Οἰν.) ἐργαλεῖον Κύπρ. ἐργαλεῖο λόγ. σύνθηθ. ἐργάλειο Ἡπ. Ρόδ. ἐργάλειο Ρόδ. ἰργάλειον Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀργαλειό κοιν. καὶ Καππ. (Συνασσ.) ἀργαλειὸν Κάρπ. ἀργαλεῖο Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀργάλειο Ἡπ. ἀργάλειον Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἐργάλι Πελοπν. (Πάτρ.) ἀργάλι Πελοπν. (Πάτρ.) ἐργαλειὸς ὁ, Ἀμοργ. Κρήτ. κ.ά. ἰργαλειὸς Θράκ. (Αἰν.) ἀργαλειὸς σύνθηθ. ἀργαλειὸς Ἰκαρ. Ρόδ. ἀργαλειὰ ἡ, Κρήτ. (Σφακ.) Ρόδ. ἀργαλειὰ Ρόδ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀργαλεῖον, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐργαλεῖον κατὰ προληπτικὴν ἀφομ. τοῦ ε πρὸς τὸ ἐπόμενον α. Ἰδ. SKapsomenakis Voruntersuch. zu einer Gramm. der Papyri 119. Τὸ ἐργάλι παρὰ τὸ ἐργάλειο κατὰ τὰ ἄλλα ὅμοια ἀνώφλις καὶ ἀνώφλι, ψοφίμις καὶ ψοφίμι κτ., περὶ ὧν Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,248. Τὸ ἄρσεν. ἀργαλειὸς κατὰ τὸ συνών. ἱστός λεγόμενον ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον ἐκ παραλλήλου καὶ κατόπιν ὑπὸ τούτου ἐκτοπισθέν. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,57. Περι-

γραφὴν τοῦ ἀργαλειοῦ ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ μετὰ τῶν σχημάτων αὐτοῦ Ἰδ. παρὰ ΝΧατζῆ-Ζωγιδ. ἐν 'Αθηνᾷ 10 (1898) 541 κέξ. καὶ ΠΦουρικ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 388 κέξ.

1) Πᾶν ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ἐργασία τις, ἐργαλεῖον (ἢ σημ. αὕτη ἐξαιρουμένου τοῦ ἐργάλειο καὶ τῶν ὁμοίων προπαροξυτόνων τύπ. εἶναι τῆς λογίας παραδόσεως) σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Οἰν. κ.ά.): 'Εργαλεῖα τρανιχτὰ (δι' ὧν χαράσσονται αἱ τὰς ἐπιφανείας τῶν ἐπίπλων κοσμοῦσαι γραμμαὶ) πολλαχ. || Φρ. 'Αργάλειον τοῦ διαόλ' (ἐπὶ τοῦ ραδιούργου) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀργάλι τοῦ πειρασμοῦ (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν. (Πάτρ.) Εἶναι κακὸ ἐργάλειο (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἡπ. || Ἄσμ.

'Ακούστε μ', μὴν παιδεύετε, ἀφήστε τ' ἀργαλεῖά σας,

ἂν δὲν στοιχειώστε ἀνθρώπο, χαμέσ' πάσ' ἡ δουλειά σας Θεσσ.

'Εὰν μὲ θέλῃ γιὰ δουλειάν, νὰ πάρω ἐργαλεῖα,

εἰδὲ τῶν γιὰ χορόν, νὰ πκιάσω τὰ μαντήλια

Κύπρ. β) Μεταφ. σκανδαλοποιός, ραδιούργος Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ξέρ'ς τί ἀργάλειον εἶνι; ὅτι κακὸ γίνιτι αὐτὸς τοῦ κάτ' Αἰτωλ. 2) Τὸ ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου ὑφαίνουν, ὁ ὑφαντικὸς ἱστός κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Συνασσ.): 'Ετοιμάζω-ρίχνω-στήνω ἀργαλεῖο πολλαχ. Ἀργαλειὸς στήτος (ἱστός ὀρθίος περὶ τοῖχον στήνόμενος) πολλαχ. Κρεμαστὸς ἀργαλειὸς (ἱστός ἐν ᾧ ὁ στήμων περιτυλίσσεται εἰς ξυλίνην ράβδον ἐξηρημένην ἐκ τῆς στέγης διὰ δύο σιδηρῶν ἀγκυλῶν) Μύκ. Ἀργαλειὸς καθιστός (ἱστός ὀριζόντιος) πολλαχ. Ἀργαλειὸς τοῦ λάκκου (ἱστός στήνόμενος περὶ λάκκον βάθους ἡμίσεος περίπου μέτρου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔχει τοὺς πόδας ἢ ἐπὶ τοῦ χεῖλους αὐτοῦ καθημένη καὶ ὑφαίνουσα) Μέγαρ. Ριχτός ἀργαλειὸς (ὁ στήνόμενος εἰς οἶονδῆποτε μέρος τῆς οἰκίας ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἀργαλειὸν τοῦ λάκκου) αὐτόθ. Παννήδος ἀργαλειὸς (ὁ δι' οὗ ὑφαίνονται παννιὰ) αὐτόθ. Ἀδρομιδήδος ἀργαλειὸς (ὁ δι' οὗ ὑφαίνονται ἀντρομίδες, χονδρὰ μάλλινα ὑφάσματα χρησιμοποιούμενα ὡς τάπητες) αὐτόθ. Χαρορήδος ἀργαλειὸς (ὁ δι' οὗ ὑφαίνονται χαράρια, μεγάλοι τρίχινοι σάκκοι) αὐτόθ. Σκοινιάτ'κους ἀργαλειὸς (ὁ δι' οὗ πλέκονται σχοινιά) Θεσσ. 'Ετοιμάζω ἀργαλεῖο (ταξινομῶ τὸν στήμονα ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ) πολλαχ. Ρίχνω ἀργαλεῖο (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Μέγαρ. Ρίξιμο τ' ἀργαλειοῦ (ἢ ταξινομήσεις τοῦ στήμονος ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ) αὐτόθ. Κάθομαι 'ς τὸν ἀργαλεῖο (ἀρχίζω νὰ ὑφαίνω) πολλαχ. || Γνωμ.

Τὸ κέντημα εἶναι γλέντημα κ' ἡ ρόκκα εἶν' σεργιάνι

κὶ ὁ ἀργαλειὸς εἶναι σκλαβιά, σκλαβιά πολὺ μεγάλη

(ὅτι ἐκ τῶν γυναικείων ἐργασιῶν ἡ ποικιλτικὴ καὶ ἡ κλωστικὴ εἶναι παιδιαὶ παραβαλλόμεναι πρὸς τὴν ἐπιτονωτάτην ὑφαντικὴν. Παραλλαγαὶ τοῦ γνωμ. παρὰ ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,428) Ἀθῆν. Κάν-νει πλέο μία γυναῖκα 'ς τ' ἀργαλεῖο παρὰ κατὸς τὸν ἀργάστη (ἡ ἐργασία τῆς ὑφαντρίας ἔχει πολὺ μεγαλυτέραν ἀξίαν ἀπὸ τὴν τῆς κλωστρίας. ἀργάστης=ἀδράχτι) Μπόβ.

Τιμὴ μεγάλη κὶ τρανὴ ποῦ ν' ἀργαλειὸς 'ς τοῦ σπιτί,

τοῦ κάθι δόντι τοῦ χτινοῦ ἀξίζει μαργαρίτη

Θεσσ. || Ἄσμ.

Τὸν παλληκᾶρι τοῦ καλὸ θέλει καλὴ γυναῖκα

νὰ ξέρῃ ρόκκα κὶ ἀργαλειό, νὰ ξέρῃ νὰ ὑφαίνῃ,

νὰ ξέρῃ κὶ τοῦ κέντημα, νὰ ξέρῃ νὰ κιντᾷ

Μακεδ. (Καλόχ.) Συνών. ἀντί 1 γ, ἀντιᾶς, ἀνυφανταρεῖο 1, ἀνυφαντήρι, ἀνυφαντόλακκος 2, ἀργαλίτσα, ἀργαστήρι, ἀρμενιά, γούβα, κρεββαταριά, κρεββατή, κρεββατίνα, λάκκος, Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ

